

nariadenia č. 5476/910 M. E. rozšírená na všetky župy bývalého Uhorska, tedy aj na bývalú župu Gemer-Malohontskú. Platnosť citovaných nariadení bola predĺžená podľa bodu 1. čl. I. a čl. II. zák. č. 168/1922 Sb. z. a n. do 31. decembra 1930; §om 1 zák. č. 203/1930 do 31. decembra 1933; konečne §om 2 zák. č. 17/1934 byly nariadenia 5476/1914 a 5735/1914 M. E. udržané v platnosti.

Preto nemýlil sa vrchný súd, keď uznal obžalovaných vinnými z priestupku podľa § 6 nar. č. 5476/1914 M. E.

Čís. 5070.

Osadnímu starostovi nepřísluší z důvodu této jeho funkce výkon bezpečnostní policie ve smyslu § 59 obec. zřiz. čes.

(Rozh. ze dne 4. září 1934, Zm I 705/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 9. června 1933, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku a uznal právem, že jest obžalovaný vinen, že dne 22. října 1932 v M. v úmyslu, aby Františka B-a lehce na těle poškodil tak, že poškození zanechá po sobě viditelné známky a následky, předsevzal čin ke skutečnému vykonání lehkého uškození na těle vedoucí, při čemž nedošlo k dokonání přestupku jen náhodou, a že se tím dopustil nedokonaného přestupku lehkého uškození na těle podle §§ 8, 411 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaný vytýká napadenému rozsudku, že jeho čin byl mylně kvalifikován za přestupek urážky veřejného úředníka podle § 312 tr. zák., neboť osadní starosta Antonín B. v době napadení nejednal jako osoba v § 68 tr. zák. jmenovaná. Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění.

Přestupku podle § 312 tr. zák. se dopustí, kdo slovem nebo skutkem urazí osobu v § 68 tr. zák. jmenovanou, když vykonává nějaký příkaz vrchnostenský nebo svůj úřad nebo službu. Patří proto ke skutkové podstatě tohoto přestupku jednak, aby urážka směřovala proti osobě v § 68 tr. zák. jmenované, jednak, aby tato osoba v době spáchaného činu vykonávala nějaký vrchnostenský příkaz, svůj úřad nebo službu. Není-li některá z těchto podmínek dána, nelze urážku slovem nebo skutkem podřaditi ustanovení § 312 tr. zák. Podle rozsudečných zjištění byl uražený Antonín B. v době činu osadním (nikoliv obecním) starostou a zakročil proti obžalovanému a jeho společníkům, když rušili dne 22. října 1932 večer v M. v hostinci Františka B-a klid a vyvolali rvačku. Provedl tedy úkon patřící do oboru působnosti místní policie. Napadený rozsudek vyslovil právní názor, že i osadnímu starostovi přísluší v osadě výkon bezpečnostní policie ve smyslu § 59 obecního zřízení českého, a že tedy byl osadní starosta Antonín B., když při oné příležitosti k za-

chování klidu a pořádku zakročil, ve výkonu svého úřadu jako starosta. Podle mínění prvního soudu mu proto přísluší ochrana v § 68 tr. zák. Tento právní názor je však mylný.

Působnost zastupitelstva osadního je naprosto odlišná od působnosti zastupitelstva obecního. Vzhledem k ustanovení §§ 107-114 obecního zřízení českého (čin stal se v Čechách) vztahuje se jeho působnost výhradně na správu osadního jmění (má-li osada nějaké), pokud se týče na správu zvláštních místních ústavů. Jiných funkcí osadní zastupitelstvo nemá. Dohled na bezpečnost osob a jmění (tedy dohled nad místní policií), přísluší podle § 28 čís. 2 obecního zřízení českého obci a podle § 59 téhož zřízení, jehož se neprávem pro své mínění napadený rozsudek dovolává, starostovi obce. Ustanovení § 28 čís. 2 cit. zřízení nemá dodatku, jímž by — jako u ustanovení § 28 čís. 1 téhož zák., jednajícího o správě jmění — místní osadě byla v příčině bezpečnosti osob a jmění svěřena nějaká působnost. Starostovi osady vzhledem k citovaným ustanovením nepřísluší tedy z titulu jeho funkce osadního starosty žádná moc policejní. Napadený rozsudek nezjišťuje, že by osadnímu starostovi Antonínu B-ovi z jiného důvodu moc ta příslušela, snad v důsledku nějakého příkazu příslušného správního orgánu. Ze spisů nic podobného na jevo ani nevychází. Naopak sám Antonín B. jako svědek udal, že není vůbec členem zastupitelstva obce (jako člen osadního zastupitelstva jím ani býti nemůže podle § 87 ústavní listiny a § 114 obecního zřízení českého). Nenáležel tudíž dozor nad bezpečností policií nebo její výkon do oboru jeho úřední působnosti, takže nelze tvrditi, že byl v době jeho napadení obžalovaným Karlem P-ou ve výkonu svého úřadu osadního starosty nebo že snad vykonával nějaký zvláštní vrchnostenský příkaz. Schází tudíž jeden z podstatných znaků přestupku podle § 312 tr. zák.

Čís. 5071.

Vměšováním se do služebního výkonu ve smyslu § 314 tr. zák. je jakékoliv jednání ovládané snahou, by byl úřední osobě stížen služební výkon; může jím býti i hovor (rozmluva); nesejde na doslovu pronesených výroků, je-li jen výrok vůbec způsobilý úřední osobu při služebním výkonu rušiti, vytrhovati, její pozornost od služebního jednání odvracet.

Po subjektivní stránce je třeba, by pachatel jednal v úmyslu úřední osobě při služebním výkonu překážeti, služební výkon ztěžovati.

(Rozh. ze dne 4. září 1934, Zm II 151/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 17. února 1933, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek podle § 314 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézajícímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl, přihlížeje při tom ku pravoplatné části rozsudku.